

1

Het is stil in het kleine café. Aan de bar zit een oud mannetje, nippend aan zijn zoveelste Keelbrander. Hij houdt de tel niet bij. De gierige barman natuurlijk wel. Met een krom trillend handje zet hij voor elk nieuw glas een streepje in zijn kasboek. Hij moet wel; er zijn maar twee klanten en er moet toch brood op de plank. De andere klant is nauwelijks zichtbaar. Diep verscholen in een donkere hoek zit een grote man aan een klein tafeltje. Voor hem staat een leeg glas. Zijn verweerde handen spelen met een kettinkje. Een zilveren hangertje glijdt met rustige regelmaat door zijn vingers.

De houten voordeur vliegt open en komt met een bons tegen de muur. De barman schrikt zo erg dat hij een glas laat vallen.

‘Zachtjes!’ roept hij uit. ‘Als je leven je lief is.’

Het mannetje aan de bar draait zich om, om te zien wie die helse klap veroorzaakt heeft. Het meisje begint hijgend: ‘Kwaadbaard... Waar is kapitein Kwaadbaard?’

De barman wijst mompelend naar de hoek van het café. Naar de duistere plek waar de man zit. Het meisje loopt zonder te aarzelen naar het tafeltje.

‘Bent ú kapitein Kwaadbaard?’ vraagt ze. De man verroert zich niet. ‘Ik heet Mus en ik heb uw hulp nodig.’ De man blijft stil.

2

‘Maar wat je ook wilt, ik doe het niet.’

‘U weet niet eens waar ik voor kom,’ antwoordt het meisje fel.

‘Interesseert me niet. Ik koop van niemand, ik werk voor niemand en ik help niemand. En ik neem aan dat je een van deze drie dingen in gedachten had?’

Daar heeft ze geen antwoord op. Ze schraapt haar keel en zet haar handen in haar zij. ‘Het gaat om De 5 Slangen.’

En voor het eerst sinds ze binnen is, misschien wel voor het eerst op die avond, gaat het grote harige hoofd van de man omhoog. Hij kijkt het meisje recht in de ogen. De barman schraapt zijn keel en zegt veel te hard tegen zijn klant: ‘Nog een Keelbrander, gozer?’

Het mannetje op de kruk knikt en blijft als betoverd naar de twee figuren in de hoek staren.

‘Wat is er met De 5 Slangen?’ vraagt het grote harige hoofd.

Mus schuift een houten stoel naar achteren en gaat zitten. Ze buigt voorover en komt met haar gezicht dicht bij dat van Kwaadbaard. Ze wil verder praten, maar is gehypnotiseerd door zijn grote ruige hoofd. Lange zwarte lokken hangen voor zijn rimpelige gezicht. Hij heeft dikke harige wenkbrauwen, een grote neus, smalle lippen en een heel lange zwarte gekrulde baard. Ze

ruikt een stinkende walm die uit zijn neusgaten komt.

‘Ik woon in Zeeburgerdam. Al mijn hele leven. Drie dagen geleden zijn we... overgenomen. We worden gevangengehouden door De 5 Slangen. Ze hebben alle huizen geplunderd en iedereen naar het grote plein gebracht. Ze bewaken daar de drie toegangspoorten. Niemand durfde iets te doen. Iedereen is bang voor hun leider, Ramon.’

Ze laat een stilte vallen. Kwaadbaard staart langs haar, alsof hij in de verte iets ziet wat er niet is. Als hij zijn blik weer op het meisje richt, zegt hij: ‘Ga door.’

‘Ramon trekt zich van niets of niemand wat aan. De mannen van Zeeburgerdam zijn bijna allemaal weg, op zee aan het vissen. Dat kan nog wel maanden duren. De vrouwen zijn niet sterk genoeg om de bende te verjagen. Of nou ja, ze voelen zich misschien niet sterk genoeg. Maar ik laat het er niet bij zitten. Ik ben de eerste avond ontsnapt. Het verhaal gaat dat u ooit bij De 5 Slangen hebt gezeten, en dat u nog een appeltje met ze te schillen hebt. Met uw hulp kunnen we de bende verjagen zodat iedereen zich weer veilig voelt. Dus, wilt u me helpen?’

‘Ik heb dat hoofdstuk afgesloten. Jaren geleden. Het spijt me, maar dit zul je alleen moeten doen.’ Kwaadbaard staat op, haalt wat munten uit zijn zak, legt die op tafel en loopt naar de deur.

Mus springt op van haar stoel. ‘Als u het niet voor ons wilt doen, doe het dan voor uw zoon!’ roept ze hem na.

De grote man draait zich met een ruk om. ‘Waar heb je het over?’ Met enorme stappen loopt hij terug naar het meisje. ‘Als dit een grap is, dan is het een heel slechte grap, en ik verzeker je dat je daar niet ongeschonden mee wegkomt. Hoe durf je over mijn zoon te beginnen, wie denk je wel niet –’

‘Moedervlek op zijn rechterwang!’ onderbreekt Mus hem.

Kwaadbaard kijkt haar verward aan. Hij lijkt even te wanke-len en grijpt zich vast aan een tafeltje. ‘Hoe... hoe weet je dat?’

‘Omdat ik hem gezien heb. In Zeeburgerdam.’

‘Wat? Woont hij daar?’

‘Nee,’ antwoordt Mus voorzichtig. ‘Hij is lid van De 5 Slangen.’

‘Alstublieft,’ zegt het meisje. ‘Ik heb drie dagen gelopen om hier te komen. Met gevaar voor eigen leven heb ik net die belachelijke klif beklommen. Ik heb dringend hulp nodig. Als u bent wie ik denk dat u bent, moet u nu naar me luisteren. Als u niet bent wie ik denk dat u bent, is dat ook goed, maar zeg dat dan, zodat ik verder kan zoeken. Bent u kapitein Kwaadbaard?’

Na deze waterval van wanhopige woorden wacht het meisje zijn antwoord af. De barman en zijn gast kijken gespannen toe. En dan, heel zachtjes, maar voor iedereen net verstaanbaar, zegt de man: ‘Ja.’

3

Mus loopt terug van de bar met twee drankjes in haar handen. Voor Kwaadbaard iets wat een Keelbrander heet en naar pure verfverdunner ruikt, en voor zichzelf een geel drankje dat limonade moet voorstellen. Ze gaat zitten en zet de glazen op het tafeltje.

Kwaadbaard neemt een grote slok en begint te praten. ‘Ik wist zeker dat ik hem nooit meer zou zien. Dat-ie er niet meer was. En daar heb ik heel veel tranen om gelaten, maar daar had ik uiteindelijk een soort van vrede mee. Nu is dat ineens allemaal anders. Door jou.’ Hij kijkt Mus aan. ‘Wat weet je precies?’

‘Over hem?’

‘Over alles. Over mij.’

‘Ik weet dat u –’

‘Zeg maar je. Zo oud ben ik nou ook weer niet.’ Hij neemt nog een slok.

‘Ik weet dat je uit Zeeburgerdam komt. Dat je lid was van De 5 Slangen en er samen met Ramon de leiding over had. Maar dat je gestopt en gevlucht bent.’

Bam! De vuist van Kwaadbaard raakt het tafelblad. ‘Ik ben niet gevlucht. Zij zijn gevlucht!’ Mus versteent van deze heftige uitbarsting. Deze man lijkt wel een kanon dat elk moment afgevuurd kan worden. ‘Sorry,’ mompelt hij er meteen achteraan.

‘Ik ben niet gevlucht. Ik heb het dorp verlaten omdat de mensen daar... Nou goed, ik was er niet meer welkom.’

Mus knikt begripvol, hoewel ze er nog weinig van begrijpt. ‘Zal ik doorgaan?’ zegt ze. ‘Of moet je nog een paar keer op de tafel slaan? Dat is prima hoor, maar dan wacht ik even en doe ik mijn vingers in mijn oren.’ Mus vreest voor een nieuwe uitbarsting, maar de man laat een zacht lachje horen.

‘Ga door.’

‘Het verhaál gaat dat je gevlucht bent. Omdat je bang was voor die bende. Dat is wat de mensen zeggen. En ze zeggen ook dat je een tijdje op zoek bent geweest naar je zoon, en er alles voor overhad om hem te vinden. Dat je iedereen hebt gevraagd of ze een jongen met een moedervlek op zijn rechterwang hadden gezien. Meer heb ik niet gehoord. Maar ik heb het altijd onthouden, omdat ik...’ – Mus neemt een slok van haar smerige drankje – ‘... omdat ik weet hoe het is om alleen te zijn. En ik weet hoe het voelt om iemand te missen.’

‘Ga je zitten janken? Moet ik je zielig vinden? We hebben allemaal iemand verloren. Als je geluk hebt. Want als je pech hebt gehad, heb je meerdere mensen verloren. En als echt álles tegen heeft gezeten, ben je iederéén verloren. Laat me raden: je hond, de kat van de slager? Nou, dat maakt van jou de regel, niet de uitzondering.’

‘Je bent nog gemener dan mensen zeggen. Ik snap wel dat ze je Kwaadbaard noemen. Als je me niet serieus neemt en alleen maar een potje gaat zitten mokken, zijn we snel uitgepraat.’

‘O,’ zegt Kwaadbaard. ‘Ik dacht dat je me nodig had?’

‘Ja. Maar ik heb de man nodig die tien jaar geleden trots door de straten van Zeeburgerdam liep. Die niet alleen maar boos is. De man die meer kapitein dan Kwaadbaard is. Fijne avond nog.’ Deze keer schuift Mus met opgegeven hoofd haar stoel naar achteren en wandelt naar de voordeur. En deze keer is het

Kwaadbaard die haar terug moet roepen.

‘Sorry. Ik... Dat had ik niet moeten zeggen. Kom terug, ga zitten.’

Zo moet je blijkbaar met deze man omgaan, denkt Mus. Ze loopt rustig terug en gaat weer zitten. ‘Maar goed, ik heb dat van die moedervlek altijd onthouden. En toen de bende Zeeburgerdam binnenviel, en twee van hen de deur van de kruidenierswinkel inbeukten, zag ik bij de jongste piraat een moedervlek op zijn rechterwang.’

Kwaadbaard kijkt haar met grote ogen aan. ‘Hoe zag hij er verder uit?’

‘Hij had halflang blond haar, blauwe ogen.’

‘En wat nog meer?’

‘Ja, eh, er werd door een andere piraat tegen me geschreeuwd dat ik naar het plein moest. Veel meer heb ik niet onthouden. Maar die jongen was ietsje ouder dan ik. Een jaar of veertien. Hij is een stuk langer, en hij...’ Mus aarzelt. ‘En hij was best wel knap, denk ik. Weet ik veel.’ Ze voelt dat haar wangen rood worden.

‘O, ja. Op die manier,’ zegt Kwaadbaard.

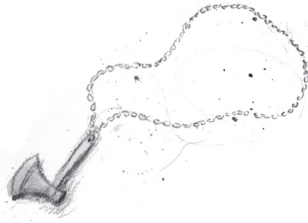
‘Nee, niet op die manier. Laat maar. Maar goed. Toen ik naar het plein moest, zag ik dat de meeste inwoners van Zeeburgerdam daar al waren. Iedereen was radeloos, niemand wist wat te doen. Ik vertelde aan een paar mensen dat ik de zoon van Kwaadbaard had gezien. En later die avond kwam er een vrouw naar me toe. Ik weet niet hoe ze heet, maar iedereen in het dorp kent haar. Omdat ze vreemd is. Ze praat veel in zichzelf. Dus ik was bang toen ze tegen me begon te praten. Ze vroeg wat ik precies wist en waarom ik over jouw zoon begon. Toen ik alles had uitgelegd, zei ze dat ik je moest gaan zoeken. Ze fluisterde een paar woorden in mijn oor. In een of andere vreemde taal. Ik verstond het niet, maar ik kreeg opeens overal kippenvel. En toen gaf ze me dit.’ Mus voelt om haar nek en haalt er een zilveren ketting af.

‘Venezuela...’ zegt Kwaadbaard met meer adem dan stem. Hij laat zijn vingers over het kleine glimmende hangertje glijden en pakt het tussen duim en wijsvinger op. Een zilveren dolk. Niet veel groter dan de nagel van een duim.

‘Wat betekent het?’ vraagt Mus.

‘Dat alles wat je hebt gezegd waar is. Dat er veel mensen in gevaar zijn en dat we hier geen seconde langer moeten blijven.’

4

Mus moet haar best doen om Kwaadbaard bij te benen. Hij heeft niets meer gezegd sinds ze uit het café zijn vertrokken. Ze lopen over de grasvlakte. In de verte beginnen lichtjes zichtbaar te worden. Lichtjes die een dorpje lijken te vormen.

‘Waar gaan we heen?’

Kwaadbaard mompelt iets onverstaanbaars.

‘Dat verstond niemand.’

‘Naar De Buffel.’

‘Is dat een café?’

Kwaadbaard antwoordt niet. Ze lopen nog langer in stilte door. Als ze bij de eerste huizen aankomen, staat de grote man stil. Hij kijkt om zich heen en wijst naar een straat aan hun linkerhand. ‘Hierheen.’ Vastberaden loopt hij door.

Mus moet nu rennen om hem bij te houden. Het is laat. Ze is moe en hongerig, en ze heeft het koud. Natuurlijk is ze blij dat Kwaadbaard haar wil helpen, maar wat haar betreft hadden ze ook morgen kunnen beginnen met hun missie. Kwaadbaard denkt daar blijkbaar anders over. Ze lopen door een smalle straat langs een groenteboer, kruidenierswinkel en een bakker. Allemaal gesloten.

Maar aan het eind van de straat brandt nog ergens licht. En voor dat gebouw blijft Kwaadbaard staan. Mus kijkt omhoog

en ziet dat er aan de gevel van de herberg een groot bord hangt. Met sierlijke letters staat er een naam op geschreven.

De Koperen Kees

‘Dit is niet De Buffel. Dit is De Koperen Kees,’ zegt Mus geïrriteerd.

Plotseling breekt het glas van een van de ramen van de herberg. Met een rotvaart vliegt er een man naar buiten. Hij landt met een doffe klap op de straat. Hij kreunt en raakt dan buiten westen. Mus kijkt verbaasd op naar Kwaadbaard. Die steekt zijn hand uit en wijst door het kapotte raam naar binnen. Mus volgt zijn hand en ziet in het café een gigantische man staan. Hij is zeker twee meter lang. Misschien wel tweeënhalve meter. Hij is kaal, onwaarschijnlijk gespierd en hij zit onder de tatoeages.

‘Hij is De Buffel,’ zegt Kwaadbaard kalm.

Mus volgt Kwaadbaard via de deur naar binnen. Alle tafels en stoelen zijn kapot. Er liggen mensen te kermen op de grond, anderen hebben zich angstig verstopt achter de houten pilaren. Midden in de ruimte staat De Buffel, met zijn grote armen over elkaar rustig om zich heen te kijken. Als een roofdier dat kalm lijkt, maar elk moment kan toeslaan. Mus blijft bij de deuropening staan. Ze is verre van laf, maar dit heeft ze nog nooit gezien. Deze man moet in zijn eentje deze hele ravage hebben veroorzaakt.

Dan doet Kwaadbaard iets wat Mus in geen honderd jaar zou durven. Hij loopt met stevige pas naar de grote spierbundel, die met zijn rug naar ze toe staat. Hij heft zijn hand, gaat op zijn tenen staan en geeft De Buffel een harde tik op zijn glimmende kale kop. De reus draait zich met een ruk om en grijpt Kwaadbaard met één hand bij zijn kraag. Maar net als hij hem wil optillen om hem waarschijnlijk loeihard weg te smijten, ziet hij wie hem

die klap verkocht heeft. Op zijn boze gezicht verschijnt een grote glimlach, die een mond vol blinkende gouden tanden laat zien.

Hij trekt Kwaadbaard met beide armen stevig tegen zich aan. ‘Kapitein, wat doe jij nou hier? Is De Afgrond gesloten? Of eindelijk in de zee gedonderd?’ Het bulderende geluid van zijn zware stem vult de hele ruimte.

Kwaadbaard wil ook iets zeggen, maar hij wordt zo tegen het grote lijf van De Buffel gedrukt dat hij nauwelijks kan ademen. ‘Krijg... geen... adem...’

‘O, sorry,’ zegt De Buffel. ‘Ik ken me eigen kracht nie.’ Hij laat Kwaadbaard los, die als een drenkeling naar adem hapt. Dan zoekt Kwaadbaard in zijn jaszakken en haalt het kettinkje dat Mus hem heeft gegeven tevoorschijn. De ogen van De Buffel worden zo groot als schoteltjes. ‘Is ze...’

‘Nee nee, ze leeft. Maar ze zit in de problemen. Kunnen we ergens rustig praten?’

De mannen kijken om zich heen en zien wat Mus allang heeft gezien. Nergens is meer een fatsoenlijk zitplekje. ‘Ik heb hierboven een kamer, daar kennen we wel heen.’

‘Goed zo. We volgen je.’

‘We?’

‘Wat stom van me,’ zegt Kwaadbaard, en hij draait zich om naar Mus. Hij gebaart haar om dichterbij te komen. Mus loopt met ogenschijnlijk stoere pas naar de mannen toe. Ze steekt zelfverzekerd haar hand uit. De Buffel bekijkt haar van top tot teen en grijpt dan met zijn enorme klauw het kleine handje. Hij knijpt er zo hard in dat Mus bang is dat hij al haar vingers breekt.

‘Mus,’ zegt ze zacht.

‘Hallo, Mus. Aangenaam,’ zegt De Buffel. ‘Kom.’ Hij begint te lopen, maar wordt tegengehouden door de barman. ‘Bedankt, Buffel, die wanbetalers zien we hier voorlopig niet terug.’ Hij pakt snel een fles drank en geeft die aan De Buffel. Die trekt

met zijn tanden de dop eraf, neemt een slok en kijkt naar zijn gasten. ‘Komen jullie?’

Wie deze man ook is en wat hier vanavond ook gebeurd is, het kan geen kwaad om zo’n gigantische spierbundel aan hun kant te hebben, denkt Mus. Maar vooral om zichzelf moed in te spreken, want vanbinnen is ze doodsbang.